

Розділ 1

ЕРІКА

Він не прийде.

У нього немає жодних підстав заявитися на прощальну вечірку свого брата, адже вони терпіти не можуть один одного, тож...

Ні, він точно не прийде.

Засукавши рукави свого тоненького светра, я прошмигнула крізь вхідні двері будинку Крістів і поспіхом минула передпокій, прямуючи безпосередньо до сходів.

Краєм ока я угледіла дворецького, що вийшов із-за рогу, однак не стишила ходи.

— Міс Фейн! — гукнув він мені навздогін. — Ви страшенно запізнюєтесь.

— Так, я знаю.

— Місіс Кріст шукала вас, — зауважив він.

Я звела брови й стала як укопана, повернувшись, аби зиркнути на дворецького над поруччям.

— Невже? — я випнула очі з удаваним зачудуванням. Він роздратовано стиснув губи.

— Саме так, вона відправила мене знайти вас.

Я сяйнула усмішкою і перехилилась через бильця, притьмом цмокнувши його в чоло.

— Що ж, я тут, — запевнила дворецького. — Можеш повертатися до своїх надважливих обов'язків.

Потім крутнулася й попрямувала сходами нагору, прислухаючись до тихої музики, що долинала з вечір-ки на терасі.

Направду казати, я щиро сумнівалася, що Делія Кріст, найкраща подруга моєї матері та поважна матрона Тандер-Бей — нашої невеличкої громади на Східному узбережжі, — гаяла б свій безцінний час на пошуки мене.

— Ваша сукня на ліжку! — кинув він мені услід, коли я зникла за рогом.

Я скрушно зітхнула й подалася тьмяним коридором, пробурмотівши собі під ніс:

— Дякую, Едварде.

Мені не потрібна нова сукня. У мене вже вдосталь тих, які я вдягнула лише раз, і в дев'ятнадцять я, далєбі, цілком спроможна обрати собі вбрання самотужки. Навряд чи він прийде, щоб побачити мене, а навіть якби завітав, то й не глянув би в мій бік.

Ні. Я повинна бути вдячною. Місіс Кріст потурбувалася про мене, і з її боку було дуже мило подбати, щоб у мене була сукня.

Легкі порошинки піску вкривали мої ноги, і я потягнулася вниз і схопилася за краєчок своїх вільних джинсових шортів, прикидаючи, наскільки сильно промокла на пляжі. Чи потрібен мені душ?

Ні, я вже й так запізнювалася. До біса.

Увійшовши в кімнату — ту, яку Крісти виділили мені на час, коли я залишилася на ніч, — я узріла на ліжку спокусливу білу коктейльну сукню й негайно почала роздягатися.

Тоненькі бретельки практично не підтримували грудей, однак сукня сиділа ідеально, прилягаючи до

тіла, і шкіра видавалася смаглявішою, ніж це було насправді. У місіс Кріст бездоганний смак, тож, зрештою, може, і добре, що вона купила мені цю сукню. Я була надто зайнята підготовкою до завтрашнього від'їзду на навчання, аби перейматися тим, що вдягнути сьогодні ввечері.

Заскочивши до ванної кімнати, я вимила литки і ступні від піску, який набрала на прогулянці, швидко розчесала своє довге біляве волосся й нанесла легкий блиск на губи. Я поспішила назад у спальню, схопила тілесні туфлі з ремінцями, які місіс Кріст залишила біля сукні, вибігла в коридор і помчала сходами.

До від'їзду залишилося дванадцять годин.

Моє серце калатало дедалі частіше, поки я крокувала передпокоєм до задньої частини будинку. Завтра в цей час я буду зовсім сама — без мами, без Крістів та спогадів...

І головне, мені не доведеться гадати, очікувати чи боятися, що я побачу його. Чи балансувати на межі радості та агонії в його присутності. *Ні*. Я врешті зможу простягнути руки, покружляти й не боятися зачепити жодної знайомої мені людини. Тепло струменіло в моїх грудях, і я не знала, страх це був чи захват, але я готова.

Готова залишити все це позаду. Принаймні на деякий час.

Повернувши праворуч, я минула кухні — одну для повсякденного вжитку, й іншу, що примикала до неї, для кейтерингу — і попрямувала до скляної веранди збоку від величезного будинку. Відчинивши подвійні двері, я ступила в грандіозну кімнату-сад, облицьовану керамічними кахлями, зі скляними стінами та

16 стелею, і миттєво відчула, як зросла температура. Насичене, вологе повітря сочилось крізь тканину моєї сукні, змушуючи її прикипіти до тіла.

Дерева здіймалися вгорі й довкола мене в безмовній, темній залі, наповненій лише місячним сяйвом, що проникало крізь шибки над головою. Я вдихнула солодкі пахощі пальм, орхідей, лілій, фіалок та гібіскусу, що нагадали мені мамину шафу й аромат її парфумів з усіх пальт і шарфів, що змішався в єдиному просторі.

Я повернула ліворуч, затримавшись біля скляних дверей, що вели на терасу, і вислизнула назовні, вдивляючись у натовп.

Дванадцять годин.

Тоді я випросталася, потягнулася рукою догори, схопила пасмо волосся й перекинула його через плече, аби прикрити шию з лівого боку. На відміну від свого брата, Тревор точно буде тут сьогодні ввечері, а він не любить бачити мій шрам.

— Міс? — обізвався офіціант, підійшовши з тацею.

Я всміхнулася, узявши один із високих келихів, у якому, як знала, подавали «Том Коллінз»¹.

— Спасибі.

Коктейль лимонного кольору був улюбленим напоєм містера та місіс Кріст, тож вони вимагали, щоб офіціанти постійно його пропонували.

Офіціант випарувався, поспішаючи до інших гостей, а я залишилася на місці, дозволивши своїм очам блукати вечіркою.

¹ «Том Коллінз» — коктейль із додаванням джину, лимонного соку, цукру та газованої води.